

Nicolae VASILE

Ping-pong cu gânduri și vieți (12)

(*Preludiul unei morți*)

Motto

Ping, gândul lui,	El a înțeles, s-a recules.
pong, gândul ei,	
ping-pong,	Pong,
ping-pong,	
ping-pong,	pong,
din ce în ce mai des.	
Când toți înțelegeau, ea	pong,
a ales.	
Ping, ping, ping,	
și pong nu mai venea.	

În ziua a patra am zis să extindem cunoașterea vecinătăților locului unde El decisese să-și petreacă restul vieții. Cu cât se implica în mai multe relații locale, cu atât devierea gândurilor sale de la ceea ce îl frământa era mai eficientă. Un om cu astfel de probleme trebuie să aibă mereu ceva de făcut. Cred că niciunde nu este mai potrivită sintagma marxistă „*munca l-a creat pe om*”, decât în asemenea situații.

Am pornit într-o excursie la Slănic Prahova. Nu fusesem niciodată în această stațiune turistică, dar auzisem multe, și bune și rele, despre ea. Pentru că mai avea ceva treabă în zonă, El mi-a propus, și eu am acceptat, să rămân în partea centrală a localității, de unde

urma să mă ia la întoarcere și să vizităm împreună câte ceva. Stabilisem un loc și o oră de întâlnire.

Prima mea țintă a fost Muzeul Sării, de care auzisem cu diferite ocazii. Impresionantă istorie a unei bogății naționale. Cândva sarea ținea loc de monedă, oamenii primeau salariu în sare.

Apoi am mers pe jos spre zona care, după informațiile din presă, era supusă unui risc real de prăbușire și unde apăruseră niște crăpături în clădirile și terenurile adiacente, unele străzi fiind întrerupte din această cauză.

Îmi terminasem vizitarea a ceea ce îmi propusesem, apoi am mers la locul de întâlnire, unde am ajuns exact la momentul convenit. Am așteptat, am așteptat și iar am așteptat, am sunat, am sunat și iar am sunat, dar degeaba. Evident că începuse să-mi treacă prin cap gânduri rele, iar acestea se încadrau în relația încredere-neîncredere.

Trăisem în trecutul apropiat o întâmplare care îmi zdruncinase mult încrederea în oameni. Aveam invitată o echipă foarte serioasă, de la o mare firmă străină. În urma unor negocieri lungi și dificile ajunseseam la final, când urma să semnăm un contract în care îmi puneam mari speranțe de viitor. De obicei, când se ajunge în această fază, întâlnirea finală devine mai mult protocolară, ca o mică festivitate, motiv pentru care decidenții străini

erau însoțiți și de soții, și de copii, poate și datorită programului zilei în care inclusesem și vizitarea Castelului lui Dracula de la Bran, care știam că are o mare atracție pentru turiști, mai ales cei străini.

Comandasem un microbuz luxos de la o renumită firmă de turism și plecam dis de dimineață de la hotelul de 5 stele din centrul Bucureștiului, unde erau găzduiți străinii. Aceștia sosiseră cu o seară înainte.

Prima oprire a fost la Palatul Peleş din Sinaia, după care am luat masa la restaurantul din apropiere. Ambianța era deosebită, tratația de asemenea, astfel că masa se lungise. Oamenii lipsiți de griji savurează astfel de ocazii. Dar mai există și altfel de oameni.

Primul semnal că ceva este în neregulă a fost când șoferul microbuzului a refuzat desertul, comentând zgomotos, ceva cu totul ieșit din practica bunelor maniere. Un astfel de om nu avea ce să caute la o firmă de turism. L-am întrebat dacă avea vreo problemă, dar nu mi-a răspuns, deși de vedea că avea. Am aflat ulterior că era deranjat de lungirea vizitei.

După plecarea de acolo, următoarea fază era Castelul Bran. Dacă până atunci șoferul era foarte grăbit, pe drumul dintre Sinaia și Bran a tras de timp cât a putut, riscând să ieșim din programul de vizitare al muzeului. În gândirea lui perversă, acesta voia să găsim muzeul închis și să ne întoarcem la București mai devreme.

Problema am rezolvat-o printr-un telefon, în urma căruia conducerea muzeului a prelungit programul, la rugămintea mea, fiind vorba de niște vizitatori foarte importanți.

După vizitarea castelului, care i-a încântat pe oaspeții noștri, a urmat ceva ce nu credeam că o să trăiesc vreodată. Cu microbuzul plin de oameni, printre care și câțiva copii, acel șofer nebun, că nu pot să-i spun altfel, a făcut un slalom pe serpentinele dintre Bran și Câmpulung, la o viteză apropiată de 100 km/oră, unii călători fiind dați cu capul de pereții microbuzului, pe întuneric, sinistrul personaj refuzând cu încăpățănare să aprindă lumina. Când am ajuns la București am respirat ușurați.

Evident că individul a fost concediat imediat de la firmă, dar tot atât de evident că negocierea noastră cu firma respectivă s-a încheiat definitiv, considerând România o țară unde nu se pot face afaceri.

De atunci mă gândeam foarte serios în ce mașină urc, cine este șoferul, care este sănătatea lui mintală etc. Asta se întâmplă din cauza controalelor medicale formale de la angajări și ulterior din timpul activității în cele mai multe dintre cazuri. Am aflat ulterior că șoferul avea o întâlnire cu gagică lui, la care nu a mai ajuns pentru că delegația a întârziat la masa de la Sinaia.

Și apropierea de salină îmi stârnea gânduri legate de binomul încredere-neîncredere. Cum apa care intră într-un munte de sare poate să producă prăbușiri, făcându-și canale și grote necontrolate, tot așa neîncrederea poate dărâma un munte de om creând goluri de raționalitate în mintea acestuia.

Într-un târziu El a apărut. Nu am comentat nimic, ca să nu-i transmit frământările mele, care nu i-ar fi făcut niciun bine.

Dacă continuăm raționamentul, raportul dintre încredere și neîncredere este esențial și în economie, mai ales în domeniul bancar, și în politică, și în sport etc. Este foarte bine să inspire încredere altora, dar pentru tine cel mai important să-ți inspire propria încredere. Fără încrederea în tine nu poți realiza nimic.